

Sygn. akt XI W 5398/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: P. A., M. K., K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 czerwca 2018 roku, 24 lipca 2018 roku, 26 lipca 2018 roku, 6 września 2018 roku

sprawy **M. S. (1)** z domu S.

córki I. i A.

urodzonej dnia (...) w S.

obwinionej o to, że:

w dniu 19 stycznia 2017 r. około godziny 12:00 na drodze publicznej w ruchu lądowym na ul. (...) w W. naruszyła zasady przewidziane w § 28 ust. 2 z.s.d., w ten sposób, że kierując samochodem marki T. o nr. rej. (...), nie zastosowała się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się”,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 28 ust. 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393),

I. obwinioną M. S. (1) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje ją, zaś na podstawie art. 92 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. płytę z k. 2 pozostawia w aktach sprawy;

III. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1394,18 (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt cztery 18/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 5398/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 stycznia 2017 roku w W. M. S. (1) kierowała pojazdem marki T. o numerze rejestracyjnym (...). Około godziny 12:00, znajdując się na ul. (...) zaparkowała samochodem w obszarze obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Powyższe wykroczenie zaobserwował będący w tym miejscu M. S. (2), który widząc pojazd obwinionej stojący w niedozwolonym miejscu zarejestrował ten fakt telefonem komórkowym, utrwalając numer rejestracyjny samochodu i przekazując te materiały Policji.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionej (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 5 czerwca 2018 roku znajdujący się na płycie CD k. 44, zapis audiowizualny rozprawy z dnia 24 lipca 2018 roku znajdujący się na płycie CD k. 88), zeznań świadka M. S. (2) (k. 8, zapis audiowizualny rozprawy z dnia 24 lipca 2018 roku znajdujący się na płycie CD k. 88), wydruku wiadomości mailowej (k. 1), płyty (k. 2), protokołu oględzin rzeczy (k. 4-5), pisma Straży Miejskiej (k. 38), wydruku przelewu (k. 41), pisma Straży Miejskiej z załącznikami (k. 47-77), płyty CD (k. 81), notatki urzędowej (k. 82), wydruku danych (k. 83-84), opinii biegłego z załącznikami (k. 95-103).

Obwiniona tak w toku czynności wyjaśniających, jak i przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że na ulicy (...) w miesiącu styczniu 2017 roku parkowała tylko raz, co miało miejsce 20 stycznia 2017 roku i za to zachowanie została ukarana mandatem karnym, na dowód czego złożyła do akt sprawy potwierdzenie przelewu opłacenia mandatu karnego seria (...). W tym czasie nie otrzymała żadnego innego mandatu i była przekonana, że musi on dotyczyć parkowania na ul. (...). Wskazała, że nie może być karana dwukrotnie za to samo wykroczenie. Obwiniona podnosiła, że dokonujący nagrania mógł pomylić daty bądź mogło dojść do modyfikacji pliku z nagraniem, co w jej ocenie skutkowało błędnym określeniem daty popełnienia przez nią wykroczenia i ponownym obwinieniem jej o ten sam czyn.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionej, w których nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, twierdząc, że na ul. (...) parkowała tylko jeden raz, co miało mieć miejsce 20 stycznia 2017 r. i nie pamięta aby stawiała tam także w innej dacie bądź dwa dni z rzędu, zaś niniejsze postępowanie dotyczy tego samego czynu za jaki opłaciła mandat karny, nie zasługują na obdarzenie ich wiarą albowiem stoją w sprzeczności z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, w szczególności zeznaniami świadka M. S. (2) (k. 8, zapis audiowizualny rozprawy z dnia 24 lipca 2018 roku znajdujący się na płycie CD k. 88), opinią biegłego (k. 95-103), nagraniem dokumentującym powyższe zdarzenie (k. 2).

Sąd uznał za zgodne z prawdą jedynie twierdzenia obwinionej, że została ukarana mandatem karnym za wykroczenie polegające na nieprawidłowym parkowaniu na ul. (...) w dniu 20 stycznia 2017 r., co potwierdza dokumentacja nadesłana przez Straż Miejską (k. 47-77).

Zdaniem Sądu pełny obraz sytuacji wynika z zeznań M. S. (2), który był świadkiem zdarzenia i jego zeznania zasługują na wiarę w całości. Świadek jest osobą całkowicie bezstronną i nie zainteresowaną wynikiem sprawy. Świadek opisał przebieg zdarzenia i to co zaobserwował. Zeznania świadka są logiczne i wewnętrznie spójne. Świadek jest osobą obcą dla obwinionej i pomimo, że to on złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia wykroczenia nie zainteresowaną wynikiem sprawy, w tym sensie, aby skazać niewinną osobę. Świadek w obszerny i szczegółowy sposób opisał w jaki sposób dokonał ona nagrania wykroczenia i zapisania go na płycie oraz tego jak i kiedy przekazał te materiały na Policję. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do uznania, aby świadek miał manipulować danymi w zakresie daty zarejestrowanych wykroczeń. Świadek nie miał wątpliwości, iż czyn obwinionej, jaki zgłosił został popełniony przez nią w dniu 19 stycznia 2017 roku a okoliczność ta znajduje potwierdzenie w opinii biegłego, którą Sąd w pełni podziela. Nadto warto zauważyć, iż świadek informował o nieprawidłowym parkowaniu dokonanym dnia 19 stycznia 2017 roku także wobec innych kierujących. Sąd nie znalazł żadnych powodów, dla których zeznań tego świadka nie można by było uznać za zgodnych z rzeczywistością oraz aby miał on zmieniać właściwości pliku.

W niniejszej sprawie istotny dowód stanowi płyta CD-R (k. 2), zawierająca nagranie z telefonu komórkowego wykonane przez świadka M. S. (2), które dokładnie obrazuje zdarzenie. Nagranie stanowi zapis, tego co zostało zarejestrowane w dniu 19 stycznia 2017 roku. Zapis przedstawia znajdujące się nieprawidłowo zaparkowane na ul. (...) pojazdy, w tym samochód obwinionej. Brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, aby zostało ono sporządzone nierzetelnie, zostało przemontowane co potwierdza opinia biegłego informatyka.

Sąd, wobec treści wyjaśnień obwinionej, wskazującej na możliwość zmiany danych opisujących właściwości pliku z nagraniem wykroczenia, dopuścił w niniejszej sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu informatyki (k. 95-103) m. in. na okoliczność ustalenia daty powstania nagrania sporządzonego przez świadka M. S. (2) oraz tego, czy mógł on dokonać modyfikacji zapisanych tam danych o właściwości pliku i daty utworzenia nagrania. Opinia wydana przez biegłego sądowego dr. inż. H. S., nie budzi żadnych wątpliwości merytorycznych, jak również zastrzeżeń pod kątem prawidłowości z punktu widzenia norm procesowych. Wnioski płynące z tych opinii wskazywały jednoznacznie, iż plik audio-video został sporządzony i zapisany przez M. S. (2) dnia 19 stycznia 2017 roku.

W ocenie Sądu opinia biegłego H. S. została sporządzona w sposób fachowy, w zgodzie z obowiązującymi zasadami i regulacjami prawnymi dotyczącymi sporządzania opinii. Została sporządzona przez biegłego z listy biegłych Sądu Okręgowego w W., osobę kompetentną i obcą dla stron oraz niezainteresowaną kwestią rozstrzygnięcia sprawy. Sąd podzielił płynące z opinii wnioski, jako logicznie wynikające z przedstawionego toku rozumowania popartego wiedzą specjalną. Uzasadnienie stawianych twierdzeń zostało sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały także dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych, a biegły nie nadużywał terminologii fachowej. Powyższe uzasadnia stwierdzenie, że opinia została sporządzona w sposób rzetelny, zgodnie ze stanem wiedzy i stanowi przydatny i istotny dowód w niniejszej sprawie.

Podnoszone przez obwinioną wątpliwości, co do treści opinii są zdaniem Sądu nieuzasadnione i nie podważają jej rzetelności. W ocenie Sądu biegła starannie i rzeczowo tłumaczyła zasady, jakie doprowadziły ją do wyciągnięcia końcowych wniosków opinii. Wywód biegłej jest zdaniem Sądu wyczerpujący oraz przekonujący i Sąd w pełni podziela płynące z niej wnioski.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów ujawnionym na rozprawie w postaci: wydruku wiadomości mailowej (k. 1), protokołu oględzin rzeczy (k. 4-5), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 29), danych z KRK (K. 36), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 37), pisma Straży Miejskiej (k. 38), wydruku przelewu (k. 41), pisma Straży Miejskiej wraz z załącznikami (k. 47-77), płyty CD (k. 81), notatki urzędowej (k. 82), wydruku danych (k. 83-84), złożonych przez obwinioną na rozprawie wydruków komputerowych. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Biorąc pod uwagę materiały zgromadzone w niniejszej sprawie, nie można mieć jakichkolwiek wątpliwości, co do zaistnienia zdarzenia, jak również co do udziału w nim i winy M. S. (1). Brak jest w niniejszej sprawie dowodów, które mogłyby skutecznie podważyć wartość dowodową materiałów, na których Sąd opierał swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Art. 92 § 1 kw penalizuje niestosowanie się do znaków lub sygnałów drogowych albo do sygnałów lub poleceń osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub kontroli ruch drogowego. Podkreślić należy, iż przepis ten ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 170 poz. 1393 ze zm.). W niniejszej sprawie wykroczenie popełnione przez obwinioną M. S. (1) polega na nie zastosowaniu się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. System znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa.

Obwiniona nie negowała faktu, że zatrzymała pojazd w przedmiotowym miejscu na ul. (...). Twierdziła jednak, że za wykroczenie to została już ukarana mandatem karnym, podając jego serię i numer. Wskazywała, że z tego co pamięta miało być ono przez nią popełnione w dniu 20 stycznia 2017 r. i nie przypomina sobie aby była w tym miejscu dzień wcześniej albo dwa dni po sobie, a tym samym nie jest możliwym aby parkowała w tym miejscu dwukrotnie. Mając na uwadze stanowisko obwinionej Sąd zwrócił się do Straży Miejskiej o nadesłanie materiałów postępowania mandatowego przeprowadzonego w dniu 20 stycznia 2017 roku na S. w W. w stosunku do M. S. (1) oraz o udzielenie informacji czy Straż Miejska wystawiła mandat serii (...). W odpowiedzi na powyższe wpłynęło pismo, w którym

Straż Miejska przekazała dokumentację dotyczącą ww. mandatu. Wynika z niej, iż obwiniona została ukarana za wykroczenie polegające na tym, że w dniu 20 stycznia 2017 roku na ul. (...) nie zastosowała się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się”, za popełnienie, którego otrzymała mandat karny w wysokości 100 złotych.

Kluczowym w sprawie pozostało zaś ustalenie czy nagranie wykonane przez świadka M. S. (2) obrazuje to samo zdarzenie o jakim mówiła obwiniona i na jakie wskazują powołane powyżej przesłane przez Straż Miejską materiały czy też dotyczy ono parkowania dokonanego przez obwinioną w innej dacie. Obwiniona wskazywała bowiem, że zapis dokumentujący zarzucany jej czyn mógł zostać zmodyfikowany przez rejestrującego i przedstawia nieprawidłową datę wykroczenia określaną na 19 stycznia 2017 r., podczas gdy w rzeczywistości dotyczy zdarzenia, za które już poniosła odpowiedzialność.

Sąd dla rozstrzygnięcia tych wątpliwości czy możliwym była zmiana treści, właściwości pliku przez świadka tak by wskazany był w nim inny dzień jego utworzenia i zapisu dopuścił dowód z opinii biegłego informatyka. Biegła w sposób wyczerpujący i szczegółowo opisała etapy działań świadka od momentu nagrania przez niego filmu telefonem komórkowym, umieszczenia go na GoogleDrive, po skopiowanie go na komputer i przesłanie na Policję, precyzyjnie określając daty w jakich te czynności nastąpiły. Na tej podstawie dla Sądu jasnym było, że zapis dokonany przez świadka i utrwalony na płycie dokumentuje wykroczenie z dnia 19 stycznia 2017 r.

Wobec powyższego, Sąd nie miał najmniejszych wątpliwości, że nie dojdzie do sytuacji, gdzie obwiniona zostanie ukarana dwukrotnie za to samo pozostawienie auta niezgodnie z obowiązującym oznakowaniem. Warto dodać, że dokumentacja fotograficzna wykonana przez Straż Miejską obrazująca wykroczenie dnia 20 stycznia 2017 r. wskazuje również na inne umiejscowienie pojazdu niż parkowanie ujawnione przez świadka na sporządzonym przez niego nagraniu z dnia 19 stycznia 2017 roku. Tłumaczenie obwinionej, że mogło to wynikać z tego, iż zdjęcia mogły nie być robione w tym samym momencie albo przedstawiała ona pojazd choć tego nie pamięta, zdaniem Sądu stanowiły jedynie linię obrony obwinionej i w zestawieniu z innymi dowodami nie znajdują logicznego wytłumaczenia.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych w ocenie Sądu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, że obwiniona M. S. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Obwiniona zatrzymała pojazd, w miejscu, gdzie znaki drogowe były czytelne i widoczne dla kierujących. Nic nie utrudniało jej możliwości ich odczytu i dostrzeżenia. Obwiniona jako kierująca winna obserwować drogę w sposób dostateczny, tak aby nie dopuścić do naruszenia przepisów drogowych a nie pozostawiać pojazd dowolnym, wygodnym dla siebie miejscu. Warto też dodać, iż mimo, że ulica (...) jest ulicą boczną, umiejscowiona jest ona w ścisłym Centrum Ś. i odbywa się na niej ruch pojazdów wyjeżdżających, dojeżdżających do budynków biurowych a pozostawienie tam pojazdu wpływało na bezpieczeństwo ruchu kołowego w tym miejscu.

Wymierzając obwinionej karę grzywny w wysokości 100 zł, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw, tj. właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionej, jej stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy obwinionej, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do niej osiągnąć. Sąd zważył w pierwszej kolejności, że czyn, którego dopuściła się obwiniona jest społecznie szkodliwy. Obwiniona jako osoba posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami nie może zajmować i parkować w miejscu, które nie jest do takich celów przeznaczone. Okolicznością obciążającą jest również fakt, iż M. S. (1) była uprzednio karana za naruszanie przepisów ruchu drogowego, co w ocenie Sądu wskazuje na brak poszanowania ze strony obwinionej dla obowiązującego porządku prawnego. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionej i jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. W ocenie Sądu wymierzona kara będzie odpowiednią sankcją za czyn przez obwinioną popełniony czyn oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegająca porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionej osiągnąć.

Sąd orzekł również o pozostawieniu w aktach sprawy płyty CD z k. 2 ujętej w wykazie przedmiotów zabezpieczonych w toku postępowania na k. 6.

Na podstawie przepisu art. 119 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania – 120 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Nadto Sąd obciążył obwinioną kosztami opinii biegłego w wysokości 1274,18 złotych. Wskazać należy, iż biegła, która sporządziła w niniejszej sprawie opinię wystawiła za jej przygotowanie rachunek na kwotę 1883,57 zł. Sąd nie uwzględnił jednak jej wniosku w całości, uznając, że nakład pracy biegłej i poświęcony czas uzasadnia przyznanie jej wynagrodzenia w kwocie 1274,18 zł. W ocenie Sądu, zastrzeżenia budzi podany przez biegłą czas pracy poświęcony na plan pracy, skompletowanie materiału dowodowego w opinii, sporządzenie opinii wynikowej, wydruk, nagranie płyty, dostarczenie opinii. Biegła wskazała, iż poświęciła na to odpowiednio 2, 8, 8 i 5 godzin. Należy jednak zauważyć, że sporządzenie planu działań przy sporządzeniu opinii nie jest pracą czasochłonną, podobnie jest z pozostałymi kwestionowanymi czynnościami, szczególnie, że akta sprawy obejmują jeden tom akt, a materiał nie jest obszerny. Szczególnie czas wykazany w punkcie dotyczącym wydruku, nagrania płyty, dostarczenie opinii jest znacznie zawyżony. Tym samym Sąd przyjął niższe wielkości czasowe przy wskazanych czynnościach. W ocenie Sądu na wnikliwe opracowanie tej opinii nie torba było więcej niż łącznie 23 godziny i za taki czas przyznano wynagrodzenie. Przy przyjęciu właściwej, zdaniem Sądu, liczby godzin przeznaczonych na opracowanie opinii oraz stawki 45,04 zł za godzinę wynagrodzenie określono na łączną kwotę 1274,18 złotych. I tak zmodyfikowaną kwotą należności zasądził od obwinionej, wobec jej możliwości finansowych i zarobkowych, uznając, iż jest w stanie zadośćuczynić temu obowiązkowi.